

Personligt | 1

Fem krönikor om socialdemokraternas Sverige.

Artiklar ur *Captus Tidning*

av

Christian Sandström

**CAPTUS
TIDNING**

Innehåll

Förord Adam Nelvin	sid 3
En myndighet med målet att främja...	sid 4
Fru Perssons fina bolag	sid 6
Nej, vi är allvarliga, Mr. Barroso	sid 7
Ett litet land i norr	sid 8
Auktion uti Svea Socken	sid 9

Den här häftet samlar fem krönikor av Christian Sandström som tidigare publicerats i *Captus Tidning*. Texterna har sammanställts av Christian Sandström och Adam Nelvin.

Captus Tidning är en borgerlig nättidskrift med fokus på idé- och dagspolitisk debatt, kultur och media. Tidskriften ges ut av den frihetliga tankesmedjan Captus. Tankesmedjan Captus arbetar med opinionsbildning för allmänborgerliga idéer, såsom sänka skatter, en stark rättstat, fria marknader och privat drift av skola och sjukvård.

www.captustidning.se
www.captus.nu

© Captus AB 2005-2006. Alla rättigheter reserverade.

Förord

Adam Nelvin

Bäste/bästa läsare,

Jag hade knappt börjat på gymnasiet när jag först insåg att högern hade rätt och vänstern fel – om i stort sett allt. På den tiden återkom jämt och ständigt tre-fyra stycken länkar på studenthögerns hemsidor. En av dem var Marknadskraften – en sida med nyliberala artiklar av Johan Norberg, Mattias Svensson & co. En annan var Henrik Alexandersons satiriska nyhetsbrev Allvarligt talat. En tredje liknande Allvarligt talat till form och innehåll, men den var om möjligt ännu mer sarkastisk, ännu elakare, mer spydig och insinuant.

Bakom den hemsidan stod Christian Sandström, på den tiden en lovande Chalmersstudent (nåja, han är väl kanske fortfarande lovande). Innehållet kretsade kring den uppdyktade rovdjursprofitören Sk®attmasen – en parodi på kapitalisten i den socialistiska litteraturen – den hänsynslöse profithajen personifierad, en samvetslös och vulgär exploatör, ständigt på jakt efter nya rikedomar.

Genom sina nyhetsbrev (“Marionett-masen”, “Fläskmasen”, “Snålidaritets-masen”, “Vulgomasen”, “Död åt kristi bög’-masen” och allt vad de hette) spydde Sk®attmasen galla över det socialdemokratiska etablissemanget, samtidigt som han vältrade sig i makt och lyxkonsumtion. Med tiden skulle Sk®attmasen anta en helt annan karaktär, mer lik – tror jag – upphovsmannens egen. Men budskapet förblev detsamma: bort med *sässeriet!*

När jag så småningom blev redaktör för *Captus Tidning* bad jag därför Christian att skriva några krönikor i Sk®attmasens anda. Det blev ett tjugotal – och så vitt jag vet är fler på väg. Här följer några väl valda smakprov.

Trevlig läsning!

En myndighet med målet att främja...

Nämnden för hemslöjdsfrågor är en statlig myndighet med målet att främja hemslöjden. Välkommen till vår hemsida!

Att öka intresset för hemslöjd, fördela statligt stöd och samordna hemslöjds-konsulenternas verksamhet ingår också i hemslöjdsnämndens kompetensområden.

Man behöver inte vara liberal chefsideolog för att se löjet i de svenska myndigheternas arbete. Bara lyssna på dessa fantastiska myndighetsnamn: Stiftelsen Svenska barnboksinstitutet, Folke Bernadotteakademien, Statens Utsädeskontroll, Handelsflottans kultur- och fritidsråd, Taltidningsnämnden och Konstnärsnämnden. Vi får inte glömma Språk- och folkminnesinstitutet, vars uppgift det är att "på vetenskaplig grund öka kunskaperna om dialekter, folkminnen, folkmusik, ortnamn och personnamn".

Och så fortsätter det. Sverige har haft en beundransvärd tillväxt under det senaste decenniet, åtminstone i antalet myndigheter. Vi begåvas årligen med ungefär ett tiotal nya överheter; sedan sekelskiftet har 31 stycken tillkommit. Notan för dessa nya, gulliga byråkratnåsten uppgår till runda 160 miljarder.

Mängden offentliga lekparken ökar lavinartat. Utredningar tillsätts och de brukar helt osökt landa i att en ny plaskdamm för social ingenjörskonst bör skapas. Inte sällan ligger Mona Sahlin, arbetarnas, invandrarnas och Centrum mot Rasisms egen moder Teresa bakom. Ackompanjerat av djupa brösttoner om "krafttag" och "solidaritet" föräras vi

allt fler statliga haverier. Som exempel kan nämnas att en utredning i somras konkluderade att ett oberoende institut skulle skapas för att "granska och utvärdera gjorda erfarenheter och bidra till en systematiserad uppbyggnad av kunskap kring det urbana politikområdet". Med dylika konkretiseringar kavlar politikerna upp ärmarna och tar ett par rejäla krafttag för "det allmännas bästa".

En myndighet tycks idag kunna göra ungefär vadsomhelst: opinionsbildning, främjande av diverse pensionärshobbys, eller "översyn" av något annat nystartat vuxendagis för politisk klåfingrighet. Med lite kreativitet och goda kontakter på Rosenbad kan en slug byråkrat få sig ett eget påvedöme att husera i. Den digra meritlistan kusin, sosse och gymnasie-examen, räckte för att Göran Perssons kusin skulle bli chef för ett forskningsinstitut. Termen svågervälde ligger liksom nära till hans.

Att staten löper amok underlättar förvisso författandet av raljanta krönikor markant, men i övrigt är utvecklingen oroande. Bortsett från ett vulgärt slöseri med skattepengar skapar myndighetsmångfalden en starkare politisering av staten. Politiker utser generaldirektörer som med en lämplig blandning av pisksnärtar och morötter blir lydiga opinionsbildare för Socialdemokraterna.

Myndigheternas idé- och opinionsbildning år 2004 uppgick till 2 057 014 000 kronor. En kvalificerad gissning är att en betydande del av dessa kronor ägnades åt upplysning om hur sött det är att betala skatt, att jorden går under på grund av

växthuseffekten och att Texasgubben ligger bakom denna komplott mot mänskligheten. I en demokrati brukar vanligtvis medborgarna tala om för staten vad den ska tycka och göra, inte tvärtom.

Demokratin dräneras också i det att ansvarsutkrävande försvåras. Politiker och ideologiserade byråkrater bygger sig ett allt större myndighetsträsk där de kan härja fritt och därefter korsreferera till varandra i all evighet och på så vis smeta ut ansvaret tills det inte längre existerar.

Myndighetsfamiljens jäsande expansion må vara komisk, men den är groteskt dyr och i längden skadlig för demokratin. När politikerna väl inser detta kommer en utredning förmodligen tillsättas, som helt otippat landar i att en ny myndighet för granskning av myndighetsexpansionen bör skapas, samt att nya utredningar behöver tillsättas. Politiker tycker alltid om politik och byråkrater tycker alltid om byråkrati. Antalet myndigheter med målet att främja gud-vet-vad lär därför bli ännu fler framöver.

Fru Perssons fina bolag

Det uttalade syftet med Systembolaget och en restriktiv alkoholpolitik är att minska alkoholskadorna i samhället. Alkoholskatter, kölappar, en steril och planekonomisk inredning av butikerna är bara några av ingredienserna i den politik som ska hålla svenskarna borta från spritfestandets otukt och fördärv.

Storebrorspolitiken kan utan större kontrovers avfärdas som ett brutalt misslyckande. Den som betvivlar detta är välkommen att bevista godtycklig svensk stad en fredag eller lördag afton. Att exponera magens innanmäten, starta knivslagsmål, göra tvivelaktiga sexuella närmanden och bete sig allmänt depraverat tycks vara några av de festliga kvällsaktiviteter svenskarna utövar efter att ha intagit liberalt med förfriskning. Av trovärdighetsskäl ämnar undertecknad inte dynga ut några moralkakor över detta ytterst okristliga beteende.

Sprittförmynderiets välsignelser har alltså ännu inte realiserats. Till svenskarnas stora förnöjelse flödar numera smuggelspriten in i landet och det blir allt svårare för Göran Perssons fru att upprätthålla sitt självpåtagna ansvar för vår eländiga dryckenskap. Under fru Perssons ledning har Systembolaget därför ompositionerats. I många butiker är kölappen ett minne blott, numera tillåts svenskarna botanisera fritt bland farliga flaskor, syndiga burkar och förrådiska lådor.

Den välvillige kan med lite ansträngning tolka detta som att fru Persson är nöjd med sina undersåtars dryckesvanor och därför släpper tyglarna något. En mer trolig förklaring är dock att fru Perssons bolag går på knäna och i ren desperation försöker kränga fler flaskor, burkar och

lådor för att dra in kosing till fru Perssons bolag och herr Perssons myndigheter.

Estnisk lådsprit och germanska ölbackar invaderar folkhemmet och fru Perssons föga konkurrenskraftiga priser resulterar i att fru Perssons kassakista inte gödslas längre. Fru Persson har därför valt att i allt större utsträckning påpeka vilket förträffligt utbud av förträffliga drycker som står till buds i hennes förträffliga bolag. Fina drycker, fina recept, fina tips om hur dessa fina drycker kan förtäras samt fina guider till alla dessa väldigt fina dryckers fina egenskaper är bara några av de fina tjänster fru Persson numera erbjuder. Men vem konsumerar alla dessa fina ting? Svar: fina människor.

Bouqué, sötma, tips på hur vin lagras hemma och recept på köttgrytor som innehåller fru Perssons rödtjut är saker som majoriteten av svenskarna skiter högaktligt i när fredagen närmar sig och skallen ska bombas med etanolhaltiga vätskor. För fru Persson återstår blott att köpa överklassens gunst genom att erbjuda högdragen (och ytterst ansvarsfull) borgarkonsumtion av finetanol. Herr och fru Perssons Arbetarparti har fjärmat sig från sann proletärkultur och profilerar sig istället mot mer köpstarka och förfinade segment av marknaden.

Deras solidaritet med aristokratdrickarna, denna nödlidande svenska minoritet, behöver inte lovsjungas här. Men i egenskap av en egoistisk så kallad BigBrother-liberal undrar dock undertecknad när herr och fru Persson ämnar portionera ut alkoholrelaterat valfläsk till den Pripps-pöbel krönikören och resten av befolkningen bekänner sig till under helgerna.

Nej, vi är allvarliga, Mr. Barroso

Det fina och ansvarsfulla Systembolaget har tidigare utsatts för svavelosande kritik från många fronter, bland annat undertecknads rosenrasande tangentbord. Men då myndigheter och offentliga instanser som bekant är det närmsta evig existens vi ser i jordelivet förlorar dessa frågor aldrig i aktualitet.

Under de gångna veckorna har nya bolagshaverier initierats. Systembolaget ägs av Doktor Perssons stat och är lika socialdemokratiskt som vilken generaldirektör som helst ute i myndighetsträsket. Lagom till bolagets 50-årskalas har stackars Fru Persson därför svårt att finna en syndabock att skylla brakförlusterna på. Jakten på en ond Goliat som är så vansinnigt mäktig att till och med ett statligt bolag i Sverige framstår som en underdog i sammanhanget är inte lätt. För en gångs skull uppfattades det som alltför unket att i vanlig ordning skylla allting på den där Texasgubben. Men vem vet, nästa gång Fru Perssons bolag behöver PR kanske Cowboy-George får sig en släng av sleven.

I samråd med diverse PR-konsulter, Kris-konsulter, konsult-konsulter och andra rådgivare som debiterar 25 000:- per dag, lyckades Fru Persson med mycket möda och stort besvär till sist hitta sin Goliat: Mr. Barroso. Dessa strateger kom fram till att 8 miljoner kronor av skattebetalarnas pengar behövs för att övertyga EU-kommissionens ordförande om Systembolagets förträfflighet.

I vanlig ordning när staten gör affärer är det mantrat "skynda på att slösa bort pengarna så att vi kan få samma anslag

nästa år" som slår an tonen. Att döma av herr Barrosos reaktion har kampanjen varit lagom framgångsrik. Från kommissionen rapporteras om ett "febrilt rundfrågande", där byråkraterna försöker lista ut om kampanjen är ett skämt eller inte. Förra tisdagen gick Regimbolaget ut med helsidesannonser i ett 70-tal tidningar runtom i Europa, bland annat Financial Times, med ett öppet brev till herr Barroso, där det proklameras att spritförmynderi och social ingenjörskonst välsignat nordborna och att det bör förbli så i all evighet, amen.

Dessa helsidesannonser kostade förmodligen inte tillräckligt mycket, varför Fru Persson lät komplettera den med en propagandafilm (www.dearmrb.se), som är en fars på en parodi. Kommissionen efterlyser nu ett "förtydligande", där man alltså vill veta om detta är ett skämt eller inte.

Den svenska statens opinionsbildning tycks ha fått en egen strof i Internationalen. Numera ska inte bara nordborna indoktrineras till lovsjungande folkhemsfantaster utan även övriga Europa ska upplysas om det fantastiska med det svenska spritmonopolet. Detta alltmedan svenskarna veckopendlar till Germanien för att handla glädjedrycker. Om Systembolaget hade följt nordbornas exempel och förvärvat alkoholen utomlands kanske notan för bolagets 50-årskalas hade blivit något lägre än 14 miljoner. För att köpa stora mängder alkohol i Sverige tycks det idag krävas så mycket dumhet att endast Systembolaget självt är korkat nog att göra det.

Ett litet land i norr

Det var en gång ett litet land i norr. Landet var så litet och så nordligt att världens furstar sällan tog notis om dess existens. Det lilla landet kunde därför undvika krig och invasioner, inte genom militär styrka utan genom att vara just ett litet, anspråkslöst land i norr, som ingen brydde sig om.

Genom att stå utanför de stora krigen och istället handla med furstarna kunde så det lilla landet i norr bli rikt och välmående. Industrin blomstrade, det svenska folkhemmet möblerades med röda stugor, röda bilar av märket Volvo och röda politiker som i folkmun kallades socialdemokrater.

Några decennier efter de stora krigen var så det lilla landet ett av de rikaste och lyckligaste rikena i världen. Men världen var fortfarande kall och osäker, konflikten mellan imperiet i öst och det stora landet i väst, tyngde ner och polariserade planeten. Det lilla landet i norr valde att stå utanför även den här konflikten, imperiet i öst låg trots allt inte många mil bort och det lilla landet önskade ingenting annat än lugn och ro.

Men tiderna ändrades, den stora konflikten avslutades, imperiet i öst föll samman och världen hade blivit lyckligare och friare. Det lilla landet i norr hade än en gång sluppit krig genom att utöva tystnad och försiktighet.

Förtjänsterna av denna politik var många. Men undvikandet av konflikter innebar att det lilla landet blev särdeles illa lämpat att just handskas med konflikter och kriser. När så en av landets nöjesbåtar sjönk ner i havsdjupen var beredskapen

obefintlig. Drygt tio år senare, drabbades landets invånare av en ny katastrof. En jordbävning i närheten av medborgarnas semesterparadis orsakade en gigantisk flodvåg som tog med sig allt i sin väg. Än en gång saknade det lilla landet förmåga att agera och hjälpa människor i nöd. Alltfler invånare började nu fråga sig varför det blir så fel varje gång det lilla landet drabbades av svårigheter.

Med tiden blev världen allt mindre och allt mer sammanvävd. Det blev således svårare för det lilla landet i norr att förbli ett litet land i norr, som ingen furste tar notis om. Det lilla landet i norr önskade inget hellre än att förbli ett litet land i norr, men världen stod nu i farstun uti de små röda stugorna och vägrade liksom att avlägsna sig.

Nyligen drabbades det lilla landet av ytterligare en kris. Dess ambassad brändes ner i ett avlägset och aggressivt land där ledarna öppet kräver att människor i norr måste dö. Än en gång önskade det lilla landet i norr inget hellre än husefrid. Istället för att säga ifrån valde därför landets ministrar att tysta ner de medborgare som var av annan uppfattning. Så att det lilla landet kunde få vara i fred.

Det lilla landet i norr var fortfarande ett litet land i norr. Men att vara litet och beläget i norr var numera inte tillräckligt för att stå utanför allt det där obehagliga i världen. Det lilla landet i norr ville fortfarande leva i lugn och ro, men världen hade ändrats, och detta var nu en omöjlighet.

Auktion uti Svea Socken

Folkhemmets egen folkhälsominister, Morgan Johansson, ondgör sig ofta över den korpulens, dekadens och ohälsa som präglar invånarna i Svea Rike. Det är förvisso sant att Skrattmasen med flera sköljer ner starkölen med några folköl och alltför ofta äter enligt kebabtallriksmodellen. Men sällan utövas dödssynden frosseri så ambitiöst som i ett svenskt riksdagsval.

Rosenbad påminner till sin natur om den där Bregott-kossan Rosa. I reklamen är landsbyggsromantiken högst påtaglig - gröna folkhemsängar som badar i solsken och några kossor som står och ser ut som prospektiva helylle-svenska köttprodukter. Alla vi som växt upp i utkanten av medelstora städer är dock medvetna om att vår vän kon och dess restprodukter i form av gödsel långt ifrån alltid utgör ett pittoreskt inslag i ett frikyrkligt villaområdes musbruna vardag.

Dessa årliga gödsel-festivaler påminner i hög grad om regeringens budgetpropositioner. Den svenska folkhemsmyllan befruktas med illaluktande spel- och spritmonopol som stelnar så snart de ser dagens ljus. Vart fjärde år tar spektaklet fullkomligt absurda proportioner. Då är det auktion i Svea socken - den som lyckas muta medborgarna med mest valfläsk avgår med segern i form av att få sköta om den åtrovärda och fagra Bregott-kossan Rosenbad i fyra år.

Förr om åren har lantbrukarna i det Socialdemokratiska partiet nästan alltid avgått med segern. Den främsta anledningen till detta är att partiet har förstått hur en auktion går till. Makttaxor,

barnbidrag och diverse gulliga centrum mot vadsomhelst har genom åren bidragit till att Socialdemokraterna vunnit i princip varje auktion som hållits i det svenska bysamhället. Detta alltmedan de blå partisterna missförstått hela leken och trott att auktionen i själva verket var en intellektuell debatt.

Vilhelm Moberg sa någon gång att Socialdemokraternas partiprogram har två punkter: att ta makten och att behålla den. Den här grundläggande insikten i politikens natur har hitintills varit patenterad av det stora partiet. Men i år tycks det blå laget äntligen ha lärt sig spelets regler och gör allt för att bjuda över Socialdemokraterna i den pågående auktionen. Knattmiljarder, Fnattemiljarder, operamiljarder och skattemiljarder är bara några av de "storsatsningar" det blå laget bjuder på i syfte att få ta hand om den prestigefyllda Rosenbads-kossan i fyra år.

En annan viktig del i auktionen är lovsångerna till den sköna kon Rosenbad. Den som säger sig älska och högakta henne mest tenderar ofta att avgå med segern. Följaktligen kommer kossans alla avancerade funktioner att dyrkas urkiljningslöst. Hon kan inte bara idissla skattepengar utan har även fyra magar där pengarna kan slussas runt. Rosenbad kan gödsla bygden med regionalstöd och går dessutom att mjölka på bidrag! Politik är det möjligas konst, som någon uttryckte saken.

Det bondeparti som bjuder högst samt är bäst på att dikta om mjölkkons förträfflighet kommer med stor

sannolikhet ta hem den ack så prestigefyllda auktionen. Segraren kommer därefter att åtnjuta abnorma mängder status, logdans och personlig tillfredsställelse. Kanslier besmyckas med välavlönade och karriärshungriga partister som under resten av sitt liv kan skrävla om att de minsann har skyfflat gödsel åt kossan Rosenbad, matat den med skattepengar och därefter mjölkat den på skyhöga löner och traktamenten.

Mot bakgrund av att samtliga deltagare i auktionen alla älskar och lovordar

den fagra kossan kommer den aldrig att bli undernärdd. Tvärtom matas den alltid på ett sätt som hade fått Morgan Johansson att sätta kaffet i vrångstrupen, om det handlat om en medborgare vill säga. Den sköna kon Rosenbad har därför aldrig bantat i modern tid och kommer heller aldrig att göra det. Som bekant slaktas inte kossor om deras skötare betraktar dem som heliga.

Captus är en frihetlig tankesmedja baserad i Göteborg som arbetar med opinionsbildning för allmänborgerliga idéer, såsom sänkta skatter, en stark rättstat, fria marknader och privat drift av skola och sjukvård.

Det opinionsbildande arbetet sker främst genom skrivande av debattartiklar. Under 2006 publicerade Captus medarbetare mer än 250 artiklar. Captus publicerar även rapporter och essäsamlingar. Våra medarbetare medverkar regelbundet som debattörer i etermedia och som talare i olika sammanhang.

I syfte att skapa en lokal plattform för allmänborgerliga idéer i Göteborg arrangeras regelbundna seminarier, ofta i samarbete med Stockholmsbaserade tankesmedjor.

Captus driver även nättidningen **Captus Tidning**, som utkommer med fyra till fem artiklar varje vecka. *Captus Tidning* fungerar dels som en opinionsbildande tidskrift, dels som en plattform för unga lovande skribenter som vill utveckla sitt skrivande.

www.captus.nu
www.captustidning.se